

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.741 van 11 juli 2001
in de zaak A. 93.382/XIV-4638**

In zake : XXX,
wonende te 9500 GERAARDSBERGEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense afkomst, op 7 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 maart 2000 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juni 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 29 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 juni 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 7 september 1999 en verklaart zich vluchteling op 8 september 1999.

1.2. Op 14 maart 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 juni 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 27 april 2000 en op 14 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene zou op 10 januari 1990 met haar dochter M. ondergedoken zijn toen hun huis in Salamabad door Azeri's in brand werd gestoken. Op 18 januari 1990 zouden ze met Russische militairen via Baicu naar Krasnavotsk (Rusland) geëvacueerd zijn. Van daaruit zouden ze naar Rostov gegaan zijn omdat betrokkene's schoonzoon, die samen met zijn gezin (betrokkene's dochter en de kinderen) eveneens geëvacueerd werd, er contacten had. In Rostov zou betrokkene en haar familie (twee dochters, schoonzoon en kleinkind) illegaal hebben geleefd. Ze zouden ook nooit documenten hebben gekregen als vluchteling. Betrokkene zou wat gebakjes op de markt verkocht hebben en ook haar schoonzoon zou op de markt handel hebben gedreven. Na anderhalf jaar zou betrokkene een Rus, Y. A. S., hebben leren kennen, die haar voorstelde om te trouwen en naar Leningrad te gaan wonen. In mei 1994 zouden betrokkene en haar dochter Marine naar Leningrad zijn verhuisd en ingetrokken zijn bij Y.. Aangezien Y. niet meer zou willen trouwen en betrokkene afgeraden zou hebben een officiële inschrijving te vragen, leefden ze ook in Leningrad illegaal. Sinds mei 1999 zou Y. ongeveer vijf tot zes maal per maand bezoek krijgen van onbekenden. Y. zou toen gezegd hebben dat betrokkene en haar dochter het huis niet meer mochten verlaten. Nadat Y. begin augustus 1999 twee maal door de politie werd geconvoceerd, en nadat ook betrokkene en haar dochter in augustus 1999 door de wijkpolitie is meegenomen voor ondervraging, zou Y. bekend hebben dat hij schulden had tegenover de onbekenden ten gevolge van drugszaken. De onbekenden zouden de dochter van betrokkene opgeëist hebben als compensatie voor Y. schulden. Y. zou ook tegen de politie gezegd hebben dat betrokkene en haar

dochter de schuldigen waren in verband met de drugs. Hij zou dit gezegd hebben omdat betrokkene en haar dochter vrouwen en vluchtelingen waren, en daarom geen gevaar liepen. Betrokkene zou op de eerste politie- ondervraging alle beschuldigingen in verband met de drugs ontken(t)d hebben, maar de politie zou hun eind augustus 1999 nogmaals geconvoceerd hebben. Na deze tweede convocatie zou Y. voor een aantal dagen weggegaan zijn. De politie zou na deze convocatie twee huiszoekingen gedaan hebben, evenwel zonder resultaat. Kort daarop zouden betrokkene en haar dochter een nieuwe convocatie gekregen hebben. Uit vrees voor een onterechte beschuldiging vanwege de politie en uit vrees voor eventuele vervolgingen op (van) haar dochter vanwege de schuldeisers van Y., zou betrokkene, in samenspraak met een buurvrouw, beslist hebben samen met haar dochter te vluchten. Betrokkene zou niet meer naar de politie zijn gegaan en zou ook Y. niet meer hebben gezien. Met de hulp van de buurvrouw zou betrokkene en haar dochter op 4 september 1999 gevlucht zijn naar België. Op 8 september 1999 heeft betrokkene asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van haar geboorteakte.

In de opeenvolgende verklaringen van betrokkene en haar dochter zijn verschillende tegenstrijdigheden aanwezig, waardoor aan de waarachtigheid van betrokkene en haar asielverhaal moet getwijfeld worden. Zo zou betrokkene volgens haar verklaring op het Commissariaat-generaal met haar dochter in Rostov nooit naar een school zijn gegaan om haar in te schrijven, enerzijds omdat haar dochter niet wil, en anderzijds omdat ze het psychisch niet aankan (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 4-5). In haar verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelt ze echter dat haar dochter niet toegelaten werd (inlichtingen-verslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 42). Ook betrokkenes dochter stelt dat ze in Rostov naar twee scholen zijn geweest, maar dat ze telkens geweigerd zijn (verhoorverslag Commissariaat-generaal 99/35242, p. 1).

Met betrekking tot hun problemen in Leningrad zijn de verklaringen van betrokkene en haar dochter uiteenlopend, zowel naar data, chronologie en inhoud van de feiten.

Volgens betrokkene kwamen de schuldeisers van Y. sinds mei 1999 (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p.6), volgens de dochter sinds augustus 1999 (verhoorverslag Commissariaat-generaal 99/35242, p.3).

De tweede politieconvocatie zou volgens betrokkene per brief zijn gekomen (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p.6), terwijl deze volgens

haar dochter mondeling werd bericht (verhoorverslag Commissariaat-generaal 99/35242,p.3). Volgens de dochter werden ze immers na de huiszoeking telkens meegenomen voor de hogervermelde ondervragingen (verhoorverslag Commissariaat-generaal 99/35242,p.4). Volgens betrokkene vond de eerste huiszoeking echter plaats na de tweede convocatie en volgde de tweede huiszoeking onmiddellijk daarna (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 8).

Volgens betrokkene werden bij de eerste ondervraging geen papieren getekend, alleen bij de tweede ondervraging zou haar gevraagd zijn een papier te tekenen, maar betrokkene zou geweigerd hebben (verhoorverslag Commissariaat-generaal,p.7).

Betrokkenes dochter daarentegen stelt dat ze de eerste keer een papier heeft getekend en dat de tweede keer geen papieren werden voorgelegd (verhoorverslag Commissariaat-generaal 99/35242, p.3-4). Aangezien moeder en dochter beweren samen te zijn ondervraagd, zijn (worden) ze geacht dit te weten.

Gelet op de aard en het aantal tegenstrijdigheden kan geen geloof worden gehecht aan betrokkenes asielverhaal. Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan betrokkenes problemen die zij de laatste tien jaar heeft gekend, kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van actuele vrees voor vervolging worden vastgesteld.

Bovendien kan er op zwaarwichtige wijze getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaring dat zij in Rostov en in Leningrad zouden hebben gewoond. Betrokkene stelde dat haar dochter V. J. en haar schoonzoon T. F. samen met haar in Rostov zou(den) hebben gewoond, maar uit hun dossier blijkt dat zij slechts een zeer gebrekkige kennis over de stad hebben en bleek dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen daar te hebben gewoond. Aangezien betrokkene beweert tezamen met hen in Rostov te hebben gewoond kan er ook voor haar zwaar getwijfeld worden of ze daar werkelijk heeft gewoond. Bovendien blijkt (dat) ook betrokkenes kennis en die van haar dochter V. M. over Rostov en Leningrad (ook) zeer beperkt. Zo kan betrokkene geen namen geven van parken en situeert zij de centrale markt niet aan een kerk. Volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal zou dit wel degelijk het geval zijn. Haar dochter V. M. weet zelfs niet of Rostov aan een rivier ligt. Gezien het belang van deze rivier voor de stad (Rostov-na-Don) is het niet geloofwaardig dat iemand die daar vier jaar (1990-1994) zou hebben gewoond dit niet zou weten. Ook over Leningrad bleven betrokkene en haar dochter M. V. erg vaag. Betrokkene kan niet zeggen in welk deel

van de stad ze woonde of dit op een kaartje van de stad situeren, ze kan geen namen van parken geven, terwijl ze zelf toegeeft dat er veel parken zijn. St. Petersburg staat echter bekend voor zijn parken, het is dan ook zeer eigenaardig dat betrokkene na vijf jaar verblijf in die stad geen namen van parken kan opnoemen. Ook haar dochter bleef zeer vaag (kan niets zeggen over de treinstations, weet niet of er een rivier loopt door Leningrad, kent amper namen van parken) hetgeen bijkomend de geloofwaardigheid van hun verblijf in deze stad ondermijnt. Bijkomend dient er opgemerkt dat de metrostations (behalve één) die betrokkene en haar dochter opnoemen niet kloppen volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (Lonely Planet-kaartje metronetwerk).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan hun verklaringen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in wat hij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar hij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met

betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiar") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middel wordt ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3.1. Overwegende dat verzoekster een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"(...)

Schending van de motiveringsplicht

De bestuursbeslissingen moeten in rechte en in feite gemotiveerd zijn. De motivering moet steun vinden in het dossier en gebaseerd zijn op alle elementen van het dossier. De motivering moet eveneens redelijk zijn.

In casu is de motivering van het CGVS onjuist en gebaseerd op verkeerde feitelijke overwegingen. De bovenvermelde elementen tonen aan dat de motivering van het CGVS onredelijk, gebrekkig en niet juist is.

De bestreden beslissing verworpt de asielaanvraag van de betrokkene op basis van beweerde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekster en die van haar dochter.

De beweerde tegenstrijdigheden zijn niet relevant voor de beoordeling van de asielaanvraag en zijn bovendien uit de lucht gegrepen.

Ten eerste: het feit dat de betrokkene al dan niet samen met haar dochter naar een school geweest is in Rusland, is gewoonweg irrelevant bij de beoordeling van de asielaanvraag. Toch moet gesteld worden dat er in casu geen sprake is van een tegenstrijdigheid. De dochter van de verzoekster werd effectief niet ingeschreven op school wegens haar illegaal verblijf, maar ook zijzelf wou niet naar school gaan omwille van haar psychische toestand. Beide verklaringen zijn complementair en niet tegenstrijdig.

Ten tweede: het feit dat zij na de eerste ondervraging een papier moesten ondertekenen bij de politie of na de tweede ondervraging is wederom irrelevant. Bovendien is het niet redelijk van

iemand te verwachten dat zij met precisie alle details correct weergeeft, zeker als het gaat om incidenten die elkaar in zeer korte tijdspanne snel zijn opgevolgd. De tegenstrijdigheid is niet alleen irrelevant maar is bovendien vergezocht.

Ten derde moet gesteld worden dat het zeer normaal is dat de betrokkene de namen van de parken of straten van een stad waar zij in geen zeven jaar geweest is (zich) niet meer herinnert. De argumenta-tie van het CGVS dat er moet getwijfeld worden aan het verblijf van de betrokkene in Leningrad of Rostov omdat zij de namen van parken en straten niet kent is onredelijk. Betrokkene is voor het laatst in 1994 in deze steden geweest. Het is niet meer dan normaal dat zij na zeven jaar verblijf de namen van de straten en parken elders niet herinnert. De argumentatie van het CGVS is gewoonweg onredelijk.

Bovendien moet gesteld worden dat het CGVS geen oog heeft gehad voor de echte redenen van de betrokkene. Er wordt met geen woord verwezen naar de vervolgingen die de betrokkene in Azerbeidzjan heeft ondergaan. Er wordt enkel de nadruk gelegd op de elementen die zagezegd tegenstrijdig zijn en niet met alle elementen in het dossier en de verklaringen van de betrokkene.

(...)" ;

3.2. Overwegende dat verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de asielaanvraag werd verworpen omwille van beweerde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar dochter, terwijl deze niet relevant of uit de lucht gegrepen zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat, om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat in voor-liggend geval de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar dochter; dat met betrekking tot artikel 52 van de Vreemdelingenwet derhalve blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid besloten heeft tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat de bestreden beslissing in casu stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens tegenstrijdigheden in het feitenrelaas;

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat, naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoekster deze gaf tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal, een aantal tegenstrijdigheden opduiken, die de Commissaris-generaal heeft kunnen vaststellen en die alle concreet worden weergegeven in de bestreden beslissing; dat deze als volgt luiden :

- met betrekking tot de inschrijving in een school: verzoekster verklaarde op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit met haar dochter in Rostov naar een school te zijn gegaan om haar in te schrijven, enerzijds omdat haar dochter niet wilde, en anderzijds omdat ze het psychisch niet

aankon. In haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde zij echter dat haar dochter niet toegelaten werd. Ook haar dochter stelde dat ze in Rostov naar twee scholen geweest zijn, maar dat ze telkens geweigerd zijn.

- met betrekking tot hun problemen in Leningrad: volgens verzoekster kwamen de schuldeisers van Y. sinds mei 1999, volgens de dochter sinds augustus 1999. De tweede politieconvocatie zou volgens verzoekster per brief zijn gekomen, terwijl deze volgens haar dochter mondeling werd bericht. Volgens deze laatste werden ze immers na de huiszoekingen telkens meegenomen voor de hoger-vermelde ondervragingen. Volgens verzoekster vond de eerste huiszoeking echter plaats na de tweede convocatie en volgde de tweede huiszoeking onmiddellijk daarna. Volgens verzoekster werden bij de eerste ondervraging geen papieren getekend, alleen bij de tweede ondervraging zou haar gevraagd zijn een papier te tekenen, maar verzoekster zou geweigerd hebben. Verzoeksters dochter daarentegen stelde dat ze de eerste keer een papier heeft getekend en dat de tweede keer geen papieren werden voorgelegd. Aangezien moeder en dochter beweren samen te zijn ondervraagd, zijn ze geacht dit te weten.

- met betrekking tot haar verblijf in Rostov en in Leningrad: verzoekster stelde dat haar dochter V. J. en haar schoonzoon T. F. samen met haar in Rusland zouden hebben gewoond, maar uit hun dossier blijkt dat zij slechts een zeer gebrekkige kennis over de stad hebben en bleek dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen daar te hebben gewoond. Aangezien verzoekster beweert tesamen met hen in Rostov te hebben gewoond kan er ook voor haar zwaar getwijfeld worden of ze daar werkelijk gewoond heeft. Bovendien blijkt dat ook betrokkenes kennis en die van haar dochter V. M. over Rostov en Leningrad zeer beperkt

zijn. Zo kan verzoekster geen namen geven van parken en situeert zij de centrale markt niet aan een kerk. Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt zou dit wel degelijk het geval zijn. Haar dochter V. M. weet zelfs niet of Rostov aan een rivier ligt. Gezien het belang van deze rivier voor de stad is het niet geloofwaardig dat iemand die daar vier jaar zou hebben gewoond dit niet zou weten. Ook over Leningrad bleven verzoekster en haar dochter erg vaag. Verzoekster kan niet zeggen in welk deel van de stad ze woonde of dit op een kaartje van de stad situeren, ze kan geen namen van parken geven, het is dan ook zeer eigenaardig dat verzoekster na vijf jaar verblijf in die stad geen namen van parken kan opnoemen. Ook haar dochter bleef zeer vaag (kan niets zeggen over de treinstations, weet niet of er een rivier loopt door Leningrad, kent amper namen van parken) hetgeen bijkomend de geloofwaardigheid van hun verblijf in deze stad ondermijnt. Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat de metrostations (behalve één) die verzoekster en haar dochter opnoemen niet kloppen volgens de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan hun verklaringen;

3.3. Overwegende dat verzoekster in haar verzoekschrift met betrekking tot de tegenstrijdigheden het volgende stelt :

- dat wat de inschrijving van verzoeksters dochter in een school betreft, verzoekster meent dat deze tegenstrijdigheid totaal irrelevant is, en dat haar dochter inderdaad niet werd ingeschreven op school wegens haar illegaal verblijf, maar ook omdat zijzelf niet naar school wou gaan omwille van haar psychische toestand, zodat hun verklaringen complementair zijn;

dat uit de lezing van de verklaringen blijkt dat verzoekster verklaarde dat ze met haar dochter in Rostov nooit naar een school was gegaan (verhoorverslag Commissariaat-generaal, 14 juni 2000), terwijl ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar dochter niet tot de school werd toegelaten (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 42); dat verzoeksters dochter op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verhoorverslag Commissariaat-generaal, 27 april 2000, p.1) dan weer verklaarde dat ze in Rostov naar twee scholen ging, maar in beide werd geweigerd; dat het hierbij derhalve wel degelijk om tegenstrijdige verklaringen gaat die verzoekster in onderliggend verzoekschrift niet op plausibele wijze weet te weerleggen;

- dat wat de uiteenlopende verklaringen met betrekking tot data, chronologie en de feiten van het asielrelaas betreft, verzoekster stelt dat het niet redelijk is van iemand te verwachten dat zij alle details correct weergeeft, zeker als het om incidenten gaat die mekaar in zeer korte tijdspanne hebben opgevolgd; dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekster zich beperkt tot het aanhalen van één enkele tegenstrijdigheid (met betrekking tot het al dan niet ondertekenen van een papier bij de politie), terwijl zij nalaat de overige tegenstrijdigheden te ontkennen, laat staan te weerleggen; dat dient vastgesteld te worden dat verzoeksters dochter het begin van hun problemen in Leningrad een aantal maanden later dan haar moeder situeerde, en zij andere verklaringen aflegde in verband met de wijze waarop de politie hen convoceerde, over het ogenblik waarop de beide huiszoeken plaatsvonden en over het feit of ze na de eerste dan wel na de tweede ondervraging door de politie bepaalde documenten diende te ondertekenen; dat, aangezien het om niet onbelangrijke elementen in

het asielrelaas gaat, mag verwacht worden dat verzoekster en haar dochter hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen;

- dat wat tenslotte het verblijf in Rostov en Leningrad betreft, verzoekster stelt dat het normaal is dat zij de namen van parken en straten van een stad waar zij in geen zeven jaar is geweest, niet meer kent; dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal terecht aan het verblijf van verzoekster in Leningrad kon twijfelen, vermits zij pas op 4 september 1999 Leningrad heeft verlaten; dat van iemand die beweert vijf jaar in een stad te hebben geleefd, mag verwacht worden dat zij minstens kan zeggen in welk deel van de stad zij woonachtig was, hetzij dat zij haar verblijfplaats op een kaartje kan aanduiden; dat ook haar kennis met betrekking tot Rostov uiterst beperkt is, zodat het derhalve niet onredelijk is van de Commissaris-generaal om het beweerde verblijf van verzoekster in Leningrad en Rostov in twijfel te trekken;

Overwegende dat tenslotte dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen, en niet als los van elkaar staande elementen; dat de Commissaris-generaal slechts op basis van het geheel van alle elementen samen is gekomen tot de vaststelling dat de asielaanvraag bedrieglijk is omwille van de talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en die van haar dochter; dat verzoekster bijgevolg in het middel niet aantoonde waarom de Commissaris-generaal niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat het relaas van betrokkene niet geloofwaardig is; dat het enig middel derhalve niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf juli tweeduizendeen, door :

de H.	D. MOONS,	Wnd. Kamervoorzitter,
		Staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.